

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vico delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 13.000
Letna inozemstvo . . . » 18.000
Letna inozemstvo, USA dol. . . 25
Poštno čekovni račun: števil. 24/12410

Leto XXXII. - Štev. 16 (1599)

Gorica - četrtek 17. aprila 1980 - Trst

Posamezna številka lir 300

Svoboda vesti je najprej iskanje resnice

Novi ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Suštar

Na študijskih dnevih v Dragi pri Trstu je leta 1972 predaval tudi dr. Alojzij Suštar, takrat škofov vikar v Churu v Švici. Naslov predavanja je bil Svoboda vesti kot izraz človekovega dostojanstva. Iz tega predavanja smo izrgali en del, in sicer tistega, ki govori o iskanju resnice, ter ga posredujemo našim bralcem ob posvetitvi msgr. A. Suštara za škofa ljubljanskega.

Kot brez resničnega spoznanja svoboda odločitev ni mogoča, tako je za svobodo vesti spoznanje resnice neobhodno potrebno. Najprej se to pravi, da ima vsak človek kot oseba pravico do resnice, do polne in vsestranske resnice. Samo resnica osvobodí človeka. Negativno to pomeni, da zaradi svojega dostojanstva in zaradi svobode vesti nihče ne sme biti oviran pri iskanju in spoznavanju resnice. Nihče ga ne sme omejevatí v iskanju resnice s tem, da bi mu zakrival resničnost, mu onemogočal vpogled v dejstva, mu kratil informacije, mu branil kritično presojanje virov spoznanja in metod, ki pridejo do uporabe pri razlagi in utemeljevanju resnice, ali mu vsiljeval s pomočjo propagande ali gesel le razne ideologije.

Pozitivno pa svoboda vesti pomeni, da »resnica ljudi ne sili k priznanju drugače kot z močjo resnice same, ki blago in hkrati krepko prodira v duhove«, kot pravi koncilski izjava o verski svobodi (št. 1). Zato pomeni svoboda vesti prostost od vsakega siljenja v družbi »tako od strani posameznikov kakor tudi od strani družbenih skupnosti in katere koli človeške oblasti« (št. 2).

RESNICO JE TREBA ISKATI

Ker pa človek resnice, ki ga osvobodí, nima enostavno sam iz sebe, ampak si jo mora pridobiti, in to s pomočjo drugih, posameznikov in družbe, je važno vprašanje, na kakšen način naj se to dogaja. »Resnico je treba iskati na način,« poudarja vatikanski koncil, »kakor je primeren dostojanstvu človeške narave in njeni družabni naravi, to se pravi s svobodnim iskanjem, s pomočjo pouka ali vzgoje, z medsebojnim občevarjenjem in razgovorom. Na te načine namreč ljudje drug drugemu odkrivajo resnico, ki so jo našli, ali menijo, da so jo našli, in se tako medsebojno podpirajo v iskanju resnice« (št. 3).

SVOBODA VESTI IZKLJUČUJE PRISILO

Daljnosežnost teh načel, ki jih je v Cerkví šele II. vatikanski koncil na podlagi dolgih in deloma zelo ostrih debat tako jasno izpovedal, se pokaže, če jih obrnemo na čisto konkretne razmere, in to ne samo v razmerju Cerkve do svetne družbe, temveč tudi v Cerkví sami in za vernike v Cerkví. Tudi zanje velja, da imajo vedno

pravico do polne in vsestranske resnice in da pri iskanju in spoznavanju te resnice niso dovoljena nobena druga sredstva kot moč resnice same. Tudi v Cerkví svoboda vesti izključuje vsako siljenje, vsako nadomeščanje stvarnih argumentov z le avtoritativnimi disciplinarnimi odločitvami, in zahteva iskanje resnice na način, ki je primeren dostojanstvu človeške osebe, to se pravi s svobodnim iskanjem, s pomočjo pouka in vzgoje, z medsebojnim občevarjenjem in razgovorom. Kar koncilski izjava zahteva za postopanje nasproti tistim, ki vere še ne poznajo, »da nikogar ni dovoljeno proti njegovi volji siliti, naj se oklene vere... da se v verskih zadevah izključuje vsakršno prisiljevanje s strani ljudi« (št. 10), isto velja tudi v Cerkví. Če Bog sam ljudi samo »kliče«, ne pa sili, »da mu služijo v duhu in resnici, če jih to klicanje sicer obvezuje v vesti, prisili pa jih ne, če Bog sam upošteva dostojanstvo človeške osebe, ki jo je on sam ustvaril in ki se mora ravnati po lastnem premisleku ter biti svobodna« (št. 11), potem to toliko bolj velja za razmerje in ravnaje cerkvene avtoritete nasproti vernikom. Po Kristusovem zgledu imajo tudi predstavniki cerkvene oblasti samo možnost, da »ljudi potrepčljivo vabijo in jih pritegujejo«, »ne pa jih prisiljujejo«. O Kristusu pravi koncilski izjava: »Sprical je resnico, toda ni je hotel vsiliti tistim, ki so mu nasprotovali. Njegovo kraljestvo se ne uveljavlja s mečem, temveč se postavlja s pričevanjem in poslušanjem resnice, raste pa z ljubeznijo, s katero na križ povisani Kristus ljudi priteguje k sebi« (št. 11). Isto velja tudi za cerkveno učiteljstvo in njegove predstavnike in zastopnike v vseh oblikah. Kakor so apostoli po besedah koncila »ljudi spreobračali... ne s prisiljevanjem niti z evangelija nevretnimi prijemi, temveč v prvi vrsti z močjo božje besede... do slabotnih pa, čeprav so ti živeli v zmoti, imeli spoštovanje in tako pokazali, da bo vsakdo izmed nas zase dajal odgovor Bogu (Rim 14, 12), in kako je v skladu s tem vsakdo dolžan poslušati svojo vest« (št. 11), tako morajo ravnati tudi vsi nasledniki apostolov. Apostoli so »z neomajno trdnostjo verovali, da je evangelij božja moč v odrešenje vsakomur, ki veruje«. Zavrgli so torej slehero »meseno orožje«, se držali zgleda Kristusove blagosti in skromnosti (nadaljevanje na 2. strani)

Izjava ministrskega predsednika Cossiga o slovenski manjšini

V svojem nastopnem govoru je ministrski predsednik Francesco Cossiga glede slovenske narodne manjšine dal naslednjo izjavo: »Kar se tiče vprašanja manjšine slovenskega jezika namerava vlada pripraviti organski ukrep za njeno zaščito in to v tesni povezavi z deželo Furlanijo-Juljsko krajino, potem ko bo končala svoje delo posebna komisija, ki je bila v ta namen imenovana, in na podlagi njenih zaključkov. Vlada smatra probleme manjšin kot probleme omike, ki jih je treba rešiti v pravem odnosu med posebnimi in splošnimi pravicami, v okviru resničnega in pravnega upoštevanja načela enakopravnosti med večino in manjšino, načelo, ki naj velja za vse in ki zanj jamči in mora jamčiti pravna država«.

V zvezi s to politično voljo sedanje vlade je tudi delo posebne podkomisije za vprašanje o globalni zaščiti slovenske narodne manjšine, ki je dva dni zasedala v Benetkah pretekli teden in se zdi, da uspešno. V tej podkomisiji je pet slovenskih in pet italijanskih članov. Podkomisija bo znova zasedala še pred koncem tega meseca, kajti svoje poročilo mora predložiti glavni komisiji v Rimu do srede maja.

Obstaja torej trdno upanje, da se bo to pot zadeva globalne zaščite slovenske narodne skupnosti premaknila in da bo želja postala dejstvo.

Posvetitev ljubljanskega nadškofa dr. Alojzija Suštara

Na belo nedeljo, 13. aprila je ljubljanska nadškofija — in z njo vsa slovenska Cerkev — živela svoj veliki in lepi dan, ki ga je ogrevalo prvo pomladansko sonce. Njen novi nadpastir dr. Alojzij Suštar je prejel polnost škofovske časti, službe in odgovornosti.

Nad štiri tisoč vernikov se je v stolnici, spremenjeni in cvetlični vrt, in na dvorišču škofijske palače dejavno udeležilo posvečenja. Za vstop v stolnico so bile potrebne vstopnice, ki so jih porazdelili po vseh dekanijah v nadškofiji, da je bilo tako prisotno celotno škofijsko občestvo. Duhovnikov je bilo morda do pet sto; mnogov so somaševali: iz slovenskih škofij, iz zamejstva in iz inozemstva — zastopniki, sošolci iz Germanika. Škofov je bilo 28 in med njimi kardinal in nadškof dr. Ladislav Lékaí iz Esztergoma (Budapest), ki pa ni somaševal. Od naših so bili navzoči goriški nadškof Cocolin z vikarjem Simčičem, tržaški škof Bellomi z vikarjem Škerlom in zastopnik videmskega nadškofa Battistija. Zastopane so bile nekatoliške verske skupnosti, kakor tudi islamska.

Med oblastni smo opazili podpredsednika Izvršnega sveta Slovenije Maro Žlebnik, predsednika verske komisije Kolmana, ljubljanskega podžupana Nika Lukeža in Antona Žiberta, župana občine Trebnje, odkoder je novi nadškof doma. V prvi vrsti je sedela 85-letna nadškofova mati in škofovi najožji sorodniki.

POSVETITEV NOVEGA NADŠKOFA

Glavni posvečevalec je bil apostolski pronuncij v Jugoslaviji Michele Cecchini, ki je ves obred opravil v slovenščini; sopsvečevalca sta bila škof Johannes Vonderach iz Chura v Švici, ki je bil veliko let Suštarjev škof, in ljubljanski pomožni škof Stanko Lenič. Somaševali so seveda vsi drugi škofje, ki so pri posvetilni molitvi dejavno sodelovali in položili roke na glavo novemu škofu. Med temi naj omenimo: nadškofe iz Zagreba, Reke in Sarajeva, škofa Ambrožiča iz Toronta v Kanadi, skoraj vse jugoslovanske škofove, škofa Köstnerja iz Celovca, pomožnega škofa iz Varšave, škofa iz Pessa na Madžarskem, škofa iz Namurja v Belgiji; v glavnem so to bili predsedniki ali tajniki in predstavniki škofovskih konferenc srednje Evrope ter predstavniki Sveta evropskih škofovskih konferenc, pri katerem je bil nekaj let tajnik nadškof Suštar.

Kako se je vsem tem gostom predstavila slovenska Cerkev? Lepše in boljše se ni mogla. Kdo bo mogel opisati lepoto, svečanost in ubranost celotne slovesnosti in vsa doživetja, ki smo jih bili vsi v polni meri deležni?

SLOVESNO PETJE PRI SVEČANOSTI

Pevski zbor je s spremljavo orkestra med slovesnostjo — sveto mašo — izvedel vrsto skladb znanih mojstrov: tako so stopili pred

nas Bruckner, R. Wagner, Haendel (spev po berilu, ki ga je pel tenorist Anton Dermota, in Aleuja), H. Sattner (arijo iz oratorija Assumptio je pela sopranistka Vilma Bukovec, nadškofova sošolka iz osnovne šole), M. Tomc, p. Ačko, C. Franck. In ljudsko petje »S skupno pesmijo prosimo«, Svet, zahvalna pesem, Marija skoz življenje, petje litanij svetnikov, ko je novoposvečeni škof ležal na tleh pred oltarjem? Kaj takega je bilo mogoče doživeti samo v Ljubljani. Inozemski gostje so kar strmeli in so to tudi priznali.

Slovesnost se je začela v škofijski palači, kjer so se zbrali škofje in duhovniki, ki so v sprejedu spremili novega nadškofa do oltarja v stolnici. V stolnici ni bilo posebnih govorov: škof Lenič je le napravil uvod v bogoslužje in pozdravil navzoče. Po ustoličenju je novi nadškof sedel na škofovski sedež, kjer so se mu poklonili stolni kapitelj ter zastopniki duhovnikov in vernikov.

Po obhajilu in zahvalni pesmi je spregovoril novi ljubljanski nadškof in slovenski metropolit. Njegov govor je izzvenel kot zahvala: Bogu, svetemu očetu, sobratom, staršem, dobrotnikom. Spregovoril je v slovenščini, v italijanščini (pronuncij je čestital ob 13. obletnici njegovega škofovskega posvečenja) in v nemščini.

GOSTJE PRI BANKETU

Slovesnosti v cerkvi je sledila večerja v škofijski palači, ki ni videla še nikoli toliko gostov. Kdo je bil pri mizi? Ljudje iz vseh delov Evrope in vseh mogočih poklicev in odgovornosti: od nadškofove matere in sorodnikov pa do madžarskega primasa.

Kot prvi je spregovoril novi nadškof in se zahvalil vsem gostom. Skoraj za vsakega je imel prijazno besedo in osebo pripombo, saj je bila zbrana res mednarodna družba, ki je pričala o razgledanosti in priljubljenosti novega ljubljanskega nadškofa. Govoril je v treh jezikih: slovensko, italijansko in nemško. In ti trije jeziki so bili nekako uradni jeziki prijetnega večera. Svoje čestitke in voščila so v teku večerje izrazili: kardinal Lékaí (nemško), nadškof Kuharić v imenu jugoslovanske škofovske konference (hrvaško), škof Vonderach iz Chura (nemško, v romanskem narečju, slovensko), podpredsednik Sveta evropskih škofovskih konferenc (francosko, slovensko), predsednik Kolman (slovensko), dekan teološke fakultete v Ljubljani Steiner (latinsko in slovensko), nadškof Cocolin (italijansko in slovensko), pomožni škof iz Varšave (poljsko in nemško), salezijanski inšpektor Borštnik v imenu redovnih predstojnikov v Sloveniji (slovensko), nadškof Pavličič (hrvaško) in škof Grmič, ki je opozoril nadškofa na nove razmere in na potrebo po prenovi slovenske Cerkve.

Posebne pozornosti je vreden pozdrav v italijanščini predsednika 112 evropskih nekatoliških Cerkva. Izrazil je svojo pohvalo za dosedanj ekumensko delo nadškofa Suštara in je zatrdil, da je njegovo posvečenje zgodovinski dogodek v življenju vseh Cerkva. »Vse Cerkve brez izjeme se z vami veselijo!«

Tudi mi želimo novemu nadškofu in v ta namen zanj molimo, da bi mogel vedno spoznati voljo božjo in jo tudi izpolniti.

I. š.

Teheran še naprej izziva

Ze več kot pet mesecev se vleče dolga in mučna zadeva s priporom ameriških talcev na veleposlanstvu ZDA v Iranu. Okoli petdeset članov ameriške diplomatske misije čaka na končno razvozlanje tega zaenkrat brezizhodnega položaja. Iranske oblasti s predsednikom republike Banisadrom so medtem pokazale, da še vedno niso kos situaciji. Islamskim »študentom« prepuščajo, da proti vsaki normi mednarodnega prava in civilnega sožitja med državami držijo priprte člane neke diplomatske misije. Kako more taka država upati na pozitiven razvoj, če ne zna ali noče urediti nekega tako pekočega in za svetovni mir nenavadnega vprašanja?

Zadnje čase je novi iranski predsednik Banisadr, ki je bil pred meseci izvoljen za državnega poglavarja, sicer pokazal, da se ne strinja s početjem teh »študentov«. Vendar pa je spet prevladala trda roka, ki jo danes v Iranu predstavlja neizprosni verski voditelj Homeini. Ta v celoti podpira nezakonito in pustolovsko ravnanje islamskih »študentov«. Predsednik republike in vlada pa — izgleda — nimata nikake odločujoče besede.

Po mnogih poskusih rešitve vprašanja, ob intervencij glavne tajnika OZN Waldheima (ki je moral pred meseci skoraj zbežati iz Irana, če si je hotel ohraniti življenje) do zadnjih političnih in diplomatskih poskusov papeža Janeza Pavla II. in vlad Evropske gospodarske skupnosti je ostalo vse pri starem. Vse to pa je naleto na gluha ušesa iranskih voditeljev. Kot znano, so se podali veleposlaniki devetih držav EGS do Banisadra z zahtevo, da jim sporoči, kako in kdaj bodo izpustili ameriške talce. Predsednik pa je njih predloge enostavno preslišal in zadeva je še vedno v slepi ulici.

Nova napetost je namreč nastala, potem ko je »svet revolucije« v Teheranu zavrnil predlog, naj bi talce premestili iz zasedene ambasade pod okrilje iranske vlade. S tem bi verjetno naredili prvi korak na poti postopne rešitve celotne zadeve.

Do tega pa ni prišlo prav na ukaz samega Homeinija. Ameriški predsednik Carter je zato takoj podzvel vrsto sankcij gospodarskega značaja proti Iranu, kot je že pred meseci zagrozil, a je potem začasno te akcije opustil. Sedaj pa je spet situacija silno akutna, zato so se ZDA odločile, da pokažejo trdo roko. V Perzijski zaliv pa medtem plovejo razne ameriške mornariške enote.

Carter je še naprosil evropske zaveznike v EGS, naj solidarno nastopijo z njim na poti sankcij. Evropske države si tu niso bile edine, ker so se verjetno zdale zaradi svojih interesov petrolejskega oz. energetskega značaja. Vseeno pa so članice EGS po sestanku zunanjih ministrov v Lizboni pokazale konkretno iniciativo z odločitvijo za posredovanje svojih veleposlanikov v Teheranu. Vsi omenjeni veleposlaniki so nato zapustili iransko prestolico, da poročajo svojim vladam.

Kako se bo zadeva končala, ni mogoče predvideti. Jasn pa je, da so ZDA verjetno že prepoznale podzvele svoje ukrepe. Današnji iranski režim temelji na pustolovščinah in popolni brezumnosti. Če je bila šahova vlada nedemokratska, ji gotovo vseeno ni primere s sedanjim brezvladjem in totalno anarhijo v državi. Islamski fanatizem v svojih skrajnih oblikah se danes kaže v vsej svoji nevarnosti in gotovo ne pretiravamo, če rečemo, da današnja Homeinijeva protizahodna napadnost in fevdalno-verski fanatizem spominjata na nekdanjo agresivnost turških sultanov proti krščanski Evropi...

Katoliška akcija se bo srečala s papežem

Za prihodnji mesec junij ima italijanska Katoliška akcija na programu veliko vsedržavno srečanje v Rimu; vršilo se bo 21. in 22. junija. Višek srečanja bo posebna avdiencia pri sv. očetu. Računajo, da se bo srečanja udeležilo 50.000 članov iz vse države.

Cottolengov zavod v Turinu

V nedeljo 13. aprila je sv. oče obiskal v Turinu tudi Cottolengov zavod. Prav je, da karj povemo o tem zavodu, ki je nekaj edinstvenega na svetu iz dveh razlogov. Prvič, ker vanj sprejemajo bolnike, ki jih nikjer drugje ne marajo; drugič, ker zavod nima nobenih rednih dohodkov. Vzdržuje se samo s prostovoljnimi darovi in s prostovoljnimi delom zdravnikov, strežnikov in strežnic. Pravijo, da v zavodu ne vodijo nobenih računov. Za vse skrbi »božja previdnost«. Tako je hotel sv. Jožef Cottolengo, tako se dela še danes.

Sv. Jožef Cottolengo je živel v Turinu v prvi polovici preteklega stoletja (1786-1842). Bil je duhovnik, ki je odkril svoj poseben poklic služenja bolnikom. Zgodilo se je namreč, da je leta 1828 pristvoval smrti neke ženske, ki je bila bolna in noseča. V nobeni bolnišnici je niso hoteli sprejeti. Ob tem dogodku je v njem vzniknila misel, da ustanovi bolnišnico za take bolnike, ki jih drugje ne marajo, pa naj imajo katero koli bolezen in naj bodo katere koli vere ali barve kože. Istega leta je najel nekaj sob za take bolnike. Kmalu so bile prepolne. Zato je poiskal drugo hišo in sicer v predmestju Valdocco. To se je leta 1832 začela njegova ustanova, ki jo pozna ves Turin in tudi velik del sveta. Uradno se imenuje Piccola Casa della Divina Provvidenza ali na kratko Cottolengo.

Za strežbo bolnikom je Cottolengo ustanovil poseben red moških in žensk. Zen-

ske se imenujejo »sestre vicenzine«, moški pa kratko »bratje«.

V tej edinstveni bolnišnici je nekako zbrano gorje človeške družbe. Ko smo pred leti bili v Turinu, smo obiskali tudi to bolnišnico. Pokazali so nam le nekatere oddelke, kajti pravijo, da so tudi takšni, kjer bi se obiskovalci preveč vznemirili, če bi tiste bolnike videli. In vendar tudi takšnim bolnikom lepo postrežejo in zanje skrbijo v imenu Jezusove ljubezni. Človeški »humanizem« bi take bolnike »likvidiral«, krščanska ljubezen jim streže kot izvoljenim bratom Kristusovim.

Ta hiša krščanske ljubezni je tudi hiša svetosti. Ustanovitelj Jožef Cottolengo je papež Pij XI. proglasil za svetnika leta 1934. Leta 1977 je kot brat umrl v Cottolengu Luigi Bordino, star 55 let. Ko se je leta 1945 vrnil iz ujetništva v Sibiriji, je pustil očeta in mater ter vstopil v Cottolengo kot brat. Stregel je tudi najbolj prizadetim bolnikom z vso krščansko dobrohotnostjo. Ponavljal je: »Bolniki so naši gospodarji in jaz sem zadovoljen, da sem njihov vajenec.« Umrl je za rakom v ožljju in je veliko trpel. Svoje boleznii se je zavedal, zato je ponavljal: »Naj se zgodi božja volja.« Sedaj je izšel njegov življenjepis z naslovom »Iz Sibirije v Cottolengo«. Morda bo tudi ta brat prišel kdaj med svetnike. Toda saj bi pravzaprav vsi, ki strežejo v Cottolengu, zaslužili, da jih prištejemo med svetnike.

Pismo s Formoze

Pišem vam ob svoji 10-letnici bivanja na tem otoku. Bil sem v ječi in ste me obiskali... Pridite, blagoslovljeni od mojega Očeta, tako bo Jezus rekel tistim, ki bodo na njegovi desni strani, ki bo sodil žive in mrtve. Med temi bodo gotovo tudi misijonarji in misijonarki in upam, da tudi jaz, ki že deset let obiskujem, tolažim, pomagam in skrbim za svoje drage jetnice v zaporu. Koliko sem jih že spoznala v teh letih! Med njimi sejem božjo besedo, učim jih moliti, berem sv. pismo in pojejo očenaš. Tu spoznamo Mater božjo in prosijo za njen kipec ali za križec. Večkrat sem slišala: »V tej temi sem prešla luč sv. vere.« Vedno jih je polno okrog mene v tistih dveh urah, ko so dovoljeni obiski, in še to samo med kosilom. Včasih jem tudi jaz z njimi kruh, ki mi ga z veseljem ponudijo.

Več kot 300 jih je. Povečini so notri zaradi denarja. Včasih se zgodi, da si mož sposodi veliko vsoto denarja, pa ga ne more vrniti. Zato gre žena v zapor namesto njega. Tudi za dva leti in še več.

Že deset let sejem božjo besedo med temi dušami, ki so vse poganke, a našo vero lepo sprejemajo. Včasih se kar čudim, kako čudovito dela božja milost v nekaterih dušah. Njih čustva so krščanska, ker ljubijo Boga. Takih primerov imam dolgo vrsto in bi lahko sestavila celo knjigo. To se vidi posebno potem, ko pridejo iz zapora in živijo na lastnem domu. Zelo hvaležne so, prihajajo me obiskovat, mi pišejo, me vabijo na dom, iščejo Cerkev in želijo ohraniti to prijateljstvo do konca. Videla sem tudi, kako lep »altarček« je napravila ena s tistimi stvarmi, ki jih je od mene prejela v ječi. Ona je bila tako vesela, jaz pa tako ganjena!

Zanimivo je tudi to, da je neka ujetnica dva dni potem, ko je prišla na prostost, želela biti pri nas in se udeležiti polnočnice ter z nami moliti.

Ko sem pred desetimi leti, tam na začetku, prošla za dovoljenje teh obiskov, sem začela z japonsčino. Kupila sem knjige in začela jetnice učiti, ker so tako želele. Živijo vse skupaj v veliki dolgi sobi. Tu delajo čez dan in so samo med jedjo proste.

Časa je vedno premalo. Kadar zazvonijo, vse utihne in delo se začne pod vodstvom. Rekle so mi: »Rajši poslušamo besedo božjo in s tabo govorimo.«

Tako se je začelo moje apostolsko delo. Marijini kipci in križci, katere delim, so vedno v moji torbici, a ko grem domov, je zmeraj prazna. Kipci in križci, to so dar mojih dobrotnic, posebno Marijinih družbenic iz ul. Risorta v Trstu. Tam imam dobro dušo Doro Kosovel, ki za vse to do časa poskrbi. Naj gre tu srčna hvala tudi njej. Moje jetnice vedo tudi to, saj se čudijo, od kod prihajajo ti lepi kipci, ki se svetijo tudi ponoči, in toliko lepih križcev.

Naše najlepše petje je očenaš, ki je natisnjen na podobici, ki jo ima vsaka pri sebi. Krasna molitev. »Odpusti nam naše dolge... Ne vpelji nas v skušnjavo.« Ko-

liko lepih misli lahko dodamo pri tej molitvi. Želim, da bi jo vsaka jetnica znala na pamet in nikoli ne pozabila. Zato, kadar me prosijo za torbico, jo dobi najprej tista, ki zna očenaš.

Moram povedati, da je za naše jetnice nujno potrebna torbica iz blaga; vse si jo želijo za svoje potrebe. Kje naj jih najdem toliko? Torbice izdelujem sama, seveda zvečer, ker podnevi ni časa. Izdelujem jih iz vsakovrstnega blaga. Navadno so to pisani barvani vzorci, ki jih trgovine dajejo zastoj. Iz njih se da sešiti lepa torbica, ki jo dam za »očenaš« na pamet. Pa ko pridem, me že čakajo na vratih: »Jaz znam očenaš, daj mi torbico!« Od veselja me je kaka mlada že objela in poljubila. So kakor otroci.

Kako lepo je biti misijonarka! V božjem vinogradu si vedno mlada, četudi 60-letna. Kitajci pravijo: »Človek se stara, srce se ne stara.« Pri kristjanu je pa božja ljubezen, ki ohranja mladost.

Molite zame, saj sem vaša Tržačanka, ki sem slišala božji klic, ko sem živela med vami, ko sem zahajala v Marijino družbo.

Sestra Anica Miklavčič

Se nekaj misli na rob teološkemu tečaju

Ponovno se oglašam in odgovarjam pisanju H. D. v številki Katoliškega glasa z dne 3. aprila. Njen prispevek sprejemam kot izraz določenega kroga ljudi, ki tako mislijo in imajo pravico tako misliti; kot menim, da imam pravico misliti in svoje misli povedati jaz in še kdo drug. V članku H. D. me moti samo prevelika agresivnost do mene; vsako agresivnost pa je treba analizirati, ker ni zdrav pojav.

Pravi, da je bilo moje pisanje o malem teološkem tečaju v Gorici »neobjektivno, nepremišljeno, izzivalno« in še kaj; če je tako, potem izraža njeno pisanje mišljenje noja, ki skriva glavo pod pesek in se tolaži, da je vse v redu, zato ker ne vidi, kar se dogaja okrog njega. Med nami na verskem področju še zdaj ni vse v redu. Vera, ki bi morala kristjana razlikovati od drugače mislečih, nam k temu ne pomaga. V zadnjih časih se je miselnost ljudi nekako livelirala. Zabrnsali so se ostri razločki; namesto svoje ideologije zagovarja večina neko kompromisarstvo in neko generično enakost in skupnost v bojih za pravice. Zalostno je pri tem to, da se ob tem kompromisarstvu zgubljajo še druge vrednosti. Večina levicarjev in katoličanov zagovarja svoje prepričanje in živijo po njem samo, dokler to ne nalaga posebnih dolžnosti in odgovodi.

Če govorim o naši vernosti, mislim, da se to ustavi precej na površini. Prava vera nastopi šele ob dejanjih; dejanje vere pa ne more biti samo to, da damo od tistega, kar nam ostaja. Zgledov o dejavnih veri bi lahko navedel veliko; o njih v naši skupnosti pa bi težko poročal. Tudi zato, ker tisti redki, ki taka dela oprav-

Misli ob primorski pevski reviji

Na soboto pred oljčno nedeljo je bila v Gorici na vrsti pevška revija Primorska poje. V dvorani deželnega auditorija (nad vhomod katerega je kar boleče blestel napis »...della cultura friulana...«) se je nabralo veliko število ljudi, na odru pa se je zvrstilo enajst pevskih zborov. Ti so odpeli vsak po tri pesmi, celoten spored — odvijal se je brez odmora — se je vseeno kar zavlekel. V začetku je spregovoril podpredsienik SPZ, ki je skupno z Zvezo pevskih zborov Primorske organizirala revijo, nekaj besed o pomenu teh nastopov.

Ni naš namen spuščati se v podrobna poročila ali ocene posameznih nastopajočih zborov. Radi bi le zapisali nekaj misli v zvezi z revijo. Skupno ima Primorska poje okoli deset izdaj, goriška je bila nekje na sredi. Poleg tega bo pomembnejši nastop še v Trstu v nedeljo 20. aprila. Pobuda za podobne koncertne nastope je vsekakor zelo pozitivna in hvalevredna, saj tako ohranja vedno živo že staro slovensko primorsko zborovsko tradicijo. Če so nekoč imeli naši zbori predvsem narodno obrambno vlogo, in to v najtežjih časih fašizma, so jo v veliki meri ohranili tudi danes. Časi so se seveda spremenili, z njimi pa tudi miselnost ljudi in način življenja. Vendar pa slovenska pesem še vedno privlačuje in povezuje v pevskih zborih veliko ljudi, posebej mladih. To je tudi pravo jamstvo za bodoči razvoj našega petja, posebej v slovenski manjšinski stvarnosti.

Gre pa tudi za drugo plat. Na takih množičnih pevskih revijah, kot je Primorska poje, nastopa veliko število zborov. To so dobri, srednji, povprečni in tudi slabši pevski ansambli. Ne bomo tu iskali vzrokov za to stanje, ki pa je že samo po sebi naravno. Prav pevška revija pa mora predvsem težiti za tem, da tudi manj dobre ali bolj skromne oz. povprečne zore navaja k novemu in sistematičnemu delu na zborovskem področju. Ustvarjati mora voljo za resno izboljšanje in napredek, da lahko sama po sebi revija tudi postane nekaj barometer zborovskega petja in pevske kulture zlasti na poustvarjalnem področju.

NISO VSI ZBORI ZA VSE DVORANE

V tem smislu je torej potrebno budno zasledovati pevsko rast posameznih zborov. Vloga prirediteljev ni samo v tem, da pripravijo nastop posameznih skupin, ampak tudi, da jih primerno vzgajajo po prej omenjenih načelih. Poleg tega pa bi morali tudi poskrbeti, da posamezne zborovske skupine najbolj primerno porazdelijo in določijo kraj nastopov. Zdi se nam, da bi moralo to veljati zlasti za tista večja središča v zamejstvu — Trsta, Gorica — kjer bi bilo umestno predstaviti boljše skupine. To ne iz kake namišljene aristokratske miselnosti, ampak predvsem zato, da v velikih mestnih dvoranah, kjer lahko prisostvuje tudi publika večinskega naroda, predstavimo take zbor-

re, ki so na vsaj dostojni višini in lahko tudi s svojo interpretacijo kaj novega povedo. Obenem pa naj bi bila morda taka porazdelitev tudi nekaka nagrada za dosežene cilje in postopno izpopolnjevanje posameznih ansamblov.

Na goriškem koncertu smo lahko poslušali različne zore. Poleg nekaterih bolj-ših ansamblov ali srednje povprečnih skupin je nastopilo tudi nekaj slabo pripravljenih zborov. Tega prireditelji ne bi smeli dopustiti! Revija sama bi morala postati zrcalo doseženega dela, in tu bi se ne smeli predstaviti tisti, ki niso dosegli vsaj minimalne stopnje v svojem pevskem razvoju. S temi cilji bi se morali soočiti prireditelji in vsi tisti, ki jim je slovensko zborovsko petje — posebej v zamejstvu — pri srcu!

Se beseda o programih. Iz leta v leto lahko beležimo precej stereotipne programe nastopajočih zborov. Vemo, da tega ni lahko vzporediti in vskladiti. Vemo tudi, da si amaterski zbor ne more privoščiti težjih in elitnejših skladb, razen malih izjem. Vendar bi lahko tudi na tem področju nekoliko bolj smotno vodili umetniško politiko. Pri programski izbiri je treba računati na okus, tradicije, miselnost, kulturno vzgojo pevcev, itd. itd. Da o zmogljivosti niti ne govorimo. Vsekakor bi kazalo vsaj to, da bi v mejah možnosti programe nekoliko posodobili.

Spot srečujemo zore, ki npr. predstavijo v svojem sporedu kako polifonsko delo, nato pa ga ne morejo niti v najelementarnejšem notnem branju izpeljati do konca. Znamenje, da potrebuje interpretacija polifonije primerno in zahtevno šolo predvsem in najprej dirigenta, nato pa še vcepitev osnovnih zahtev za izvajanje tovrstne glasbe pevcem samim. Le tako bo lahko na tem področju prišlo do kakega realnega napredka. Prav je, da se lotimo stare glasbe, a treba jo je najprej razumeti!

ZAMEJSKI ZBORI NA LETOŠNJI REVII

Na reviji Primorska poje je nastopilo tudi več zborov z Goriške in Tržaške. Tako naj z goriškega večera omenimo zore iz Standreža, Števerjana, Proseka, Kontovela, Mačkovelj in Gorice. Naslednji dan, v nedeljo, je v Dornberku med drugimi nastopil mešani zbor Standrež.

Mešani zbor Lojze Bratuž iz Gorice je na svojem nastopu predstavil tri posrečeno in smotno izbrane skladbe. Prva je bil Agnus Dei iz Palestrinove Missa Brevis, sledila je pesem Trenotek skladatelja Marija Kogojca (izredno zanimiva in še impresionistično pobarvana skladba) ter Vrabčeva Gularja sem tjela jmiat. Goriški mešani zbor, ki ga vodi Stanko Jericijo, je nedvomno lepo in zelo dostojno predstavil prerez iz svojega zborovskega delovanja. Pokazal je tudi, da ima v svoji novi pomlajeni in številčno pomnoženi zasedbi vse pogoje za nadaljnjo umetniško rast.

BgsI

Bralci pišejo

ljajo, ne govorijo radi o sebi. Rekel bo kdo, da so taki stoođstotni kristjani v vsaki skupnosti redkost. Gotovo je tako. Posebnost med nami pa je, da nekateri zagovarjajo kulturniško krščanstvo, ki živi samo od besed in zunanosti.

Bral sem tudi, da pobude, kot je bil mali teološki tečaj, sami ustvarjamo, kot da iz nas zrastejo. H. D. dobro ve, da bi še zdaj in morda še dolgo čakali na ta tečaj, če bi ne bil prišel med nas tisti, ki je zanj poskrbel. In če take pobude iz nas ne zrastejo več kot nekoč, kaj bi se hvalili in skrivali glavo v pesek! Zadovoljstvo zaradi tega, kar imamo, mora biti vedno kritično. Svoje krščanstvo moramo gojiti, ga razvijati in ga izpopolnjevati z dejanji.

Po tečaju je bil na sporedu še en večer, kot priložnost za končni razgovor o vprašanjih, ki so prišla na dan. Kolikor mi je znano, ni bilo udeležbe. Ta izgubljeni večer, kot vsi zapravljeni ponedeljkovi večeri niso le poskusi, ki niso uspeli kot pravi H. D. To so simptomi in škoda je, če jih ne opazimo in jim ne damo pomena, ki jim gre.

Za zaključek še dve pojasnili. Moj prvi članek ni bil poročilo o malem teološkem tečaju, ampak le moje misli ob njem; in prav gotovo nisem imel namena, da bi omalovaževal tečaj, saj sem pomagal pri njegovi izvedbi.

Sicer pa bi bil osebno zelo zadovoljen, če bi še kdo drug prispeval svoje mnenje in razširil debato, ki se ob samih predavanjih malega teološkega tečaja ni dovolj razvila.

B. Š.

S TRŽAŠKEGA

Tržačani na Markovo v Dolomite

Nad 600 Tržačanov odhaja v petek 25. aprila na pomladanski romarski izlet v domovino papeža Janeza Pavla I., v Canale d'Agordo v škofiji Belluno. Odhod iz vseh krajev ob šestih po legalni uri. Vsi, ki so vpisani pri Fortunatu, vstopijo na avtobuse na trgu Oberdan, vsi drugi, kakor je doma javljeno. Približno ob desetih imamo našo romarsko mašo v katedrali Martere božje v Bellunu nato skupno kosilo v dvorani pivovarne Pedavena pri mestu Feltr.

Tu bo vsa romarska družba doživela urico veselja z »Galeb« z Opčin, nakar se odpeljemo 50 km naprej proti Dolomitom na obisk v turistični kraj Agordo in naprej v Canale d'Agordo, rojstno vas pokojnega papeža Janeza Pavla I. Vračamo se skozi Longarone in okrog 22. ure bomo doma na Tržaškem.

To spremembo naše poti smo naredili zato, ker prav sedaj veliko Marijino cerkev v Agordu temeljito popravljajo (posledice potresa) in podjetje ni mogli končati z delom do velike noči, kakor je bilo prvotno zagotovljeno.

Romarji naj preberejo opombo na prvem letaku, da ne bomo izgubljeli časa zavoljo iskanja znamk in malice; ta dan je državni praznik in je tudi marsikje zaprto. Vsi izletniki bodo dobili v avtobusih (vseh je dvanajst) po dve razglednici in načrt naše poti. Ker nas je veliko, pripravomo že tukaj prepotrebno točnost in uvidevnost, da v enem dnevu ne moremo več videti in napraviti dalje poti kakor je v programu. Naš namen je, obiskati razne kraje, kjer je živel pokojni papež Luciani in to bomo napravili. Ker smo v velikonočnem času, vabimo rojake k skupnemu obhajilu, ki bo med romarsko mašo v katedrali v Belluno. Ker mnoge zanima, kako je nastala ta velika izletniška družba, še povemo, da je okrog 200 romarjev iz mesta Trsta, vsi ostali pa z Brega in s Krasa.

Dvanajst vodnikov-spremljevalcev želi vsem srečno pot in lep pomladanski izlet.

Z GORIŠKEGA

Števerjan

Občinska seja. V torek 8. aprila je bila redna seja števerjanskega občinskega sveta. Tudi temu svetu se izteka mandatna doba, zato je bilo treba rešiti vrsto vprašanj, predvsem pa odobriti proračun za leto 1980. Poleg tega je bilo še na vrsti: finansiranje raznih del v občini, za katera prispeva dežela, potem nekaj nerečenih popravil zaradi potresa. Zupan Klanjšček je poročal tudi o srečanju s predstavniki evropskih narodnih manjšin, ki so ob svojem seminarju v Trstu obiskali tudi našo občino. Sprejela sta jih župan in ožji občinski odbor.

Proračun za leto 1980 predvideva 736 milijonov 095.378 lir izdatkov in je za 20,75 odstotkov višji kot lanski, kar je v skladu z zakonom. Po daljši debati je bil proračun sprejet (odsotni so bili svetovalci manjšine). Svet je nadalje določil honorar županu, ostalim odbornikom in svetovalcem, kakor je določeno z zakonom. Govorilo se je tudi o nadurnem delu občinskih uslužbencev ter o prodajni mreži v občini in o stroških za prevoz otrok v šolo za leta 1977-79 ter 1978-79.

Ne vemo, ali bo še kaka seja pred razpustom občinskega sveta. Ta je v svoji petletni mandatni dobi imel veliko sej, kakor so pač zahtevale potrebe in koristi občine. Čeprav je ta majhna, ima vseeno veliko problemov in potreb. Naj na to ne pozabijo volilci, ko bodo morali obnoviti občinski svet na volitvah 8. junija.

Svoboda vesti

(nadaljevanje s 1. strani)

ter oznanjali božjo besedo v polnem zupanju v božjo moč te besede, sposobne uničiti protibožje sile in priveriti ljudi do vere in do pokorščine Kristusu« (št. 11). Ta načela so ravno za pokonclski etos, ko je treba v teološkem razpravljanju v medsebojnem razgovoru toliko verskih in nra-vnih vprašanj razjasniti in ljudi v Cerkvi prepričati o njih resnici, odločilnega pomena.

olimpijskih iger. Zadeva je znana. Ameriški predsednik se je odločil za to potezo v znak protesta zaradi sovjetskega napada na Afganistan. Carter namreč meni, da država, ki je praktično v vojnem stanju s kako drugo državo, ne more in ne sme prirejati olimpijskih iger, ki naj bi bile simbol miru in prijateljstva med narodi.

Američani ne gredo na olimpiado

Ameriški olimpijski odbor je s precejšnjo večino glasov sklenil, da se ameriški atleti ne bodo udeležili letošnjih poletnih olimpijskih iger v Moskvi. S tem je potrdil politično izbiro predsednika Carterja, ki je že pred časom napovedal bojkot

ODPRTO PISMO gospodom pri pokra- jinskem nadzornem odboru v Gorici

Spoštovani gospodje!

V časopisih sem bral, da ste razveljavili sklep goriškega občinskega sveta, da se v rajonskih konzultah sme rabiti tudi občevalni jezik (npr. slov.). Ne vem, s kakšnimi juridičnimi razlogi ste utemeljili ta svoj sklep. Toda to niti ni važno, važno je, kar ste sklenili. In sklenili ste, da morajo vsi goriški občani v rajonskih konzultah rabiti samo toskanščino, ki se imenuje tudi italijanščina. Ali se zavedate, kaj ste s tem napravili?

1. Indirektno ste potrdili zloglasni fašistični ukrep: Qui si parla solo italiano, in ga raztegnili tudi na furlanščino in na vse ostale dialekte v naši občini. Na sejah rajonskih konzultov bo zato treba znova obesiti tablice: Qui si parla solo italiano, da ne bo kak Furlan v Ločniku začel po furlansko ali kak Slovenec s Solkanskega polja po slovensko ali kak Istran iz naselja na Ročaj v svojem istrskem narečju.

Lepo, kajne, gospodje, popolnoma v soglasju z republiško ustavo, ki trdi: »Vsi državljani uživajo enako družbeno dostojanstvo in so enaki pred zakonom...« (člen 3). Po vaši razlagi »enako« družbeno dostojanstvo (pari dignità sociale) je v tem, da eni smejo govoriti, drugi jih je mati naučila (toskanski Italijani), drugi tega ne smejo (Furlani, Slovenci, Istrani).

2. Vaša razsodba je direkten napad na pravice ljudstva, kakor mu jih priznava ustava. Ta pravi: »Vsi imajo pravico, da svobodno izražajo svoje misli z besedo, tiskom in z vsemi drugimi sredstvi širjenja« (čl. 21). Vi ste s svojo razsodbo to pravico omejili, ker na rajonskih konzultah se sme povedati misel samo v toskanščini. In kdor te ne zna ali je ne dovolj obvlada? Vi mu boste odgovorili: »Sileat plebs!« Ljudstvo naj molči!

To je smisel vaše »modre« razsodbe, gospodje nadzornega odbora!

Kot ljudje in kot državljani take razsodbe ne moremo sprejeti, ker krši osnovne človekove pravice in ker je proti ustavi. Zato bom rekel z nadškofom Romerom: »Nihče ni dolžan, da uboga ukaze, ki so proti božjim zakonom.« Toliko bolj, če so tudi proti ustavi.

Zato pozivam bodoče člane rajonskih konzultov, naj na svojih srečanjih rabijo isti jezik, v katerem se lažje izražajo: toskanščino oz. italijanščino, furlanščino, slovensščino, istrsko narečje, beneško narečje. To je v soglasju z naravnimi in božjimi pravicami kakor tudi z načeli ustave republike Italije, ker rajonske konzulte niso elitna izvoljena telesa, temveč so ljudska predstavništva.

Kazimir Humar

Kontovel

V nedeljo 20. aprila bo dr. Lojze Škerl, škofov vikar, blagoslovil kipa dveh naših znamenitih škofov A. M. Slomška in Friderika Barage. Slovesnost bo ob 16. uri. Sodelovali bodo domači pevski zbor in skavtski kvintet tržaških roverjev. Vabljeni!

Nedelja za duhovne poklice

Na četrto velikonočno nedeljo ali nedeljo Dobrega Pastirja (letos 27. aprila) obhajamo že 17. svetovni molitveni dan za duhovne poklice. Za vso Cerkev je predlagana enotna tema: Duhovnik danes. Ob njej naj bi najprej duhovniki razmislili o zvestobi svojemu poklicu. Vsi kristjani pa naj bi se zavedeli svoje soodgovornosti za rast in življenje duhovniških poklicev.

Kot skromen pripomoček za doseg zgoraj omenjenih ciljev so v Ljubljani izdali knjižico, ki naj služi za tridnevno molitveno pripravo (četrtak 24. aprila - Duhovnik posvečevalec; petek 25. aprila - Duhovnik pastir, voditelj; sobota 26. aprila - Duhovnik učitelj; nedelja 27. aprila - nedelja duhovnih poklicev).

Knjižica za tridnevno molitveno pripravo (tridnevnik) obravnava glavne značilnosti duhovniške službe. Prirejena pa je tako, da ne odstopa od dnevnega bogoslužnega branja.

Liturgično bogoslužje je le ena od oblik, s katero lahko oblikujemo duhovno vzdušje za poglobljeno premišljevanje in molitve za duhovne poklice. Poskušajmo pa uporabiti še številne druge možnosti, npr. veroučna srečanja, molitve na četrtek pred prvim petkom ter molitve na prve sobote, pridobivanje bolnikov, da darujejo svoje trpljenje za nove duhovne poklice...

Predstavitve plošče „Večer v Števerjanu“

Poredkoma smo deležni takih večerov, kot smo ga doživeli v sredo 9. aprila v Števerjanu. Zgodi se namreč izjemno, da glasbena skupina v zamejstvu izda samostojno ploščo. Za to se je zavzel ansambel Lojzeta Hledeta, ki je zadnje mesece svojega delovanja posvetil svoji prvi veliki plošči. Člani števerjanskega ansambla so želeli to ploščo predstaviti domačinom in prijateljem in so si zamislili domač in preprost večer, ki je izpadel tudi pristržno in razgiban.

Nit, ki je povezovala večer, je bil govor vodje Lojzeta Hledeta. Vzporedno smo sledili diapozitivom, ki so ujeli zadnje važnejše nastope, dogodivščine in tu pa tam nekaj prav simpatičnih trenutkov v življenju ansambla. Lojze Hledeta je za goste podal v nekaj stvarkih zgodovino glasbene skupine. Večjo pozornost je seveda posvetil doživljaju v studiju v Nemah. Ta del govora vam tudi posredujemo.

KAKO JE PLOŠČA NASTALA

»Želja vsake glasbene skupine je, da se publiko predstavi ne samo z živo pesmijo in besedo, ampak da lahko nudi poslušalcem tudi trajen spomin, kot je lahko plošča ali kaset. In tako je na zadnjih nastopih postajala vedno močnejša želja med nami, da bi izdali večjo samostojno ploščo. Ta zamisel je bila še posebej občutena ob zadnjem gostovanju po Ameriki, kamor smo se podali samo z našimi razglednicami. Preveč nastopov in gostovanj nam takrat časovno ni dovoljevalo, da bi pripravili ploščo. Zadnje mesece pa, ko se je na obzorju pojavila možnost nastopa v Belgiji in na Nizozemskem, smo soglasno

tržaške novice

Počitniška kolonija v gorah

Tudi letos bo Slovenska Vincencijeva konferenca v Trstu organizirala počitniško kolonijo v Comegliansu za tržaške in goriške otroke od 5. do 14. leta starosti. Kraj se nahaja v Karnskih Alpah nekaj kilometrov pred znanim letoviškim centrom Sappado. Otroci imajo priložnost za koristne sprehode in zanimive izlete. Pred kolonijско stavbo imajo lepo urejeno igrišče za razne igre.

Lani je letovanje zelo dobro uspelo in vsi so se odlično počutili. Odbor SVK vabi vse otroke, ki so že bili v naši koloniji in seveda tudi druge, ki bi radi preživeli nekaj lepih dni v gorskem svetu, da čimprej izpolnijo vpisno polo. Najboljše je, da to storijo v šolah, dokler je rok vpisovanja. Za vsa mogoča pojasnila pa je odbor na razpolago na sedežu v Trstu v ulici S. Nicolò 31/II vsak četrtek od 17. do 18. ure. Zglasite se lahko telefonsko na številko 68762.

Vpisovanje v to kolonijo velja pod istimi pogoji tudi za otroke slovenskih osnovnih šol na Goriškem. Tudi ti se lahko vpi-

sklenili, da moramo nesti s seboj tudi naše plošče in kasete.

Začeli smo se zanimati, kako bi rešili ta problem. Na pomoč nam je prišel z nasveti tudi prijatelj Licio Bregant, vodja "Mejašev", ki so pred kratkim sami izdali ploščo pri studiju AVF v Nemah pri Vidmo. K producentu Francescu Comelliju smo se napotili decembra z nekaterimi našimi posnetki. Bil je navdušen nad to zamisljivo in je takoj pristal na snemanje. Producent podpira namreč samo ansamble, ki gojijo domačo, originalno glasbo. Mi smo se takoj vrgli na delo. Za 8. december — datum prvega snemanja — smo imeli pripravljenih samo sedem skladb. Manjkalo nam je torej še pet skladb za veliko ploščo.

Naj vam tu na kratko opišem tehniko snemanja. Na poseben magnetofon posname tehnik vsak instrument posebej. Mi smo začeli kar s triom: harmonika, ritmična in bas kitara. Nato je tehnik registriral še pevce, ki so prej posnelo melodijo poslušali v slušalkah. Ta tehnika je bila za nas vse nova, zato smo imeli na začetku nekaj problemov. A smo se kmalu sprizajnilo z načinom snemanja in nadaljnje delo je potekalo precej hitro. Končno je tehnik posnel še solo kitaro in trombon. Da ne bo kdo mislil, da je bilo vse skupaj enostavno! V Nemah smo prebrili kar precej popoldnevo, saj smo morali pesmi večkrat ponoviti, da je potem tehnik izbral najboljše dele in sestavil ploščo.

KAKO JE PLOŠČA OPREMLJENA

Manjkalo nam je torej — kot sem prej omenil — še pet skladb. Nekaj idej sem že imel v glavi, a manjkala so besedila. Pobrskal sem po raznih knjigah in predalil in tako sta mi prišli pod roke dve primerni pesmi Simona Gregorčiča in besedilo prijatelja Saše Martelanca. Naj mi bo na tem mestu dovoljena posebna zahvala prav njemu, Saši Martelanču, za to lepo pesem. Naključje je hotelo, da smo prav besedilo Saše Martelanca izbrali kot glavno besedilo pri plošči in ga celo natisnili na hrbtno stran ovitka. In še prošnja do našega prijatelja, naj nam v podobnih trenutkih navdih še kaj napiše za naslednje plošče.

Zatem je Lojze Hledeta predstavil vsako pesem posebej in orisal njen nastanek. Nato je Lojze sklenil svojo predstavitev: »Zunanja oprema plošče je takšna: Na prednji strani je naslihan Števerjan v večernih urah, v ospredju so člani ansambla. Za fotografske posnetke je brezplačno poskrbel fotograf Assirelli iz Gorice. Za to naj gre tudi njemu posebna zahvala. Zahvala naj gre tudi producentu plošč in kaset Comelliju, da je sprejel slovenski ansambel in imel ves čas snemanja veliko potrpljenja z nami, zlasti ob začetku snemanja.

Hvala vam, ki ste prišli na nocojšnji večer. Nekaj besed o bližnjem gostovanju po Belgiji in Nizozemskem skupno z zborom "Mirko Filej" iz Gorice pa vam bo povedal član ansambla Niko.

Res je nato Niko Klanjšček spregovoril o bližnjem gostovanju po Belgiji in Nizozemski. Večer se je tako zaključil ob kupovanju in podpisovanju plošč in ob kozarčku briškega vina. - H. D.

šejo na svoji šoli ali na uredništvu Katoliškega glasa. Zglasite se lahko tudi na telefonsko številko 86631.

Nabrežina

Velikonočni prazniki so še početi in doživeti, seveda ne več v taki meri kot nekoč. Čeprav so vsi obredi v večernih urah, v lepo urejeni in okrašeni cerkvi in v domačem jeziku, občutimo veliko odsotnost mladine, da ne govorimo o tistih, ki preživijo praznike na izletih, smučanju in drugod. Ti imajo le pomladanske praznike, ki so pa prazni velikonočnih obredov in doživetja. Morda vpliva na vse to tudi smesenje in žaljenje Kristusovega trpljenja, smrti in vstajenja, kot ga je oddajal Radio Trst A na oljčno nedeljo popoldne. Je vse dovoljeno? Kaj bi se zgodilo, če bi se ista dva norčevala iz Titove boleznii? Pa pustimo to!

Positivno pa je bilo lepo sodelovanje srednješolske mladine pri tedenski pobožnosti križevga pota; saj so sami vodili molitve iz novih knjižic, ki so izšle pred kratkim. Prav tako je bilo lepo sodelovanje moških pri cerkvenem zboru in godbe pri nočni procesiji vstajenja po glavnem trgu pred cerkvijo.

Prijetno doživetje je bila razstava izredno zanimivih pihrov pred cerkvijo, delo mladine srednje šole Igo Gruden. Res, domišljija današnje mladine je zmožna lepih podvigov, zlasti če jo vodi vestna in sposobna roka. In pridne roke so nam nudile tudi ubrano pritrkovanje.

Večerni koncert z naslovom »Slovenski kulturni dan« v dvorani Igo Gruden v sredo 9. aprila je dostojno počastil našega največjega pesnika Franceta Prešerna. Po priložnostnem govoru Tatjana Roje, sta nastopila violinist Črtomir Šiškočič in pianist Cornelius. Izvajala sta Beethovno sonato v D-duru op. 12, Brahmsovo sonato v G-duru op. 78 ter Prokofjevo sonato v D-duru op. 94. Kadar take umetnine izvajajo pravi mojstri, kot ta večer, potem je res vredno žrtvovati večerno uro za kvalitetno umetniško doživetje. Čestitke in zahvala vsem za tako lep večer!

Proti vinkulacijam in razlastitvam v Škednju

Na pobudo članov in prijateljev krajevne sekcije Slovenske skupnosti je okrog 150 domačinov iz Škednja podpisalo vlogo na tržaško občino proti nameravani vinkulaciji obsežnega področja v spodnjem delu naselja (ulica Ponticello in druge), ki jo predvideva predlagana varianta k varianti št. 25 splošnega regulacijskega načrta in ki naj bi po zamisli občinskih načrtovalcev služila za ureditev javnega vrta. Poleg tega je še večje število posameznih lastnikov prizadetih zemljišč podpisalo in poslalo na občino svoje individualne pritožbe proti omenjenemu načrtu.

Prebivalstvo Škednja, ki dobro pozna potrebe svojega kraja, je v veliki večini proti takšni vinkulaciji področja, ki ne koristi nikomur, zato so se brez pomislekov pridružili pobudi za zavrnitev omenjene variante. Zato pričakujejo, da bo tržaška občina realistično preverila upravičenost vseh pritožb lastnikov in drugih krajevnih prebivalcev Škednja in umaknila nemogoči predlog variante, ki tako krivično prizadeva področja v bližini pokopališča, ul. Ponticello in bližnje okolice. Proti takšni varianti so sami urbanistični razlogi, kajti vinkulacije brez konkretnih možnosti za uresničitev dvomljivih potreb so še posebej krivične in nesmiselne, dalje javni razlogi za ohranitev etničnega razmerja med prebivalci ter preprečitev bodočih razlastitev.

Na omenjenem področju naj bi občinska uprava uredila »zeleno površino«. Načrt je povsem nerealen, ker tudi že obstoječih zelenih površin občina ne zmore vzdrževati. Škednjski park, ki se razteza od ulice Baiamonti proti vrhu Škednja, je recimo pravo smetišče. Ali naj potemtaket v Škednju nastane še eno takšno smetišče brez vsake koristi za celotno skupnost in za ceno uničenja lepo gojenih vrtoev številnih malih zasebnikov-domačinov?

V teku so priprave na občni zbor Slovenske prosvete v Trstu

Še ta mesec in sicer v torek 29. aprila bo Slovenska prosveta, osrednja prosvetna organizacija na Tržaškem, imela svoj redni letni občni zbor, ki tokrat sovpada tudi z volitvami novega vodstva. Na občnem zboru bodo člani in predstavniki včlanjenih organizacij pretresli dejavnost zadnjega leta, morali pa bodo tudi sprejeti nekatere važne sklepe za nadaljnje delo in življenje te organizacije. Gre za sklepe notranje organizacijske strukture in kadrovskih potreb, bodoče kulturne politike ter odnosov in sodelovanja s sorodnimi ustanovami. Občni zbor bo nadalje pretresel razloge, zaradi katerih upadajo nekatere oblike amaterskega prosvetnega dela, kot so npr. amaterski odri, ki so na Tržaškem skoraj povsem zamrli.

Vsekakor je dejavnost Slovenske prosvete in njenih članic, čeprav delajo v razmeroma slabih materialnih pogojih, pomembna tudi za narodnoobrambni razvoj, zato so k razpravi na občnem zboru vabljeni ne samo prosvetni delavci, ampak tudi drugi javni delavci. Dejavnost Slovenske prosvete je izrednega pomena tako zaradi vsakodnevnega sprotnega dela, ki včasih gre mimo nas žal preveč neopazno, kakor tudi zaradi pobud, ki jih opravlja osrednja organizacija na svojem sedežu prek nekaterih organiziranih institucij, kot so Društvo slovenskih izobraženecv z rednimi sestanki v zimski sezoni in z vsakoletno »Drago«, SKK, mesečnik Mladika in podobno. Beseda bi morala nadalje steči o splošnem upadanju slovenskih prireditelj, saj so se zadnje čase celo nekatere čisto slovenske manifestacije sprevergle v fratelančne šagre brez vsakega kulturnega sporeda.

Literarna nagrada Vstajenje 1980

Komisija literarne nagrade VSTAJENJE, ki jo sestavljajo prof. Zorko Harej, prof. Martin Jevnikar, ravnatelj dr. Anton Kacin, pesnica Ljubka Sorli in prof. Zora Tavčar, se je sestala dne 2. aprila 1980 v Trstu in podelila literarno nagrado VSTAJENJE za leto 1979 Francu Jezi za življenjsko delo ob knjigi *Nevidna meja*, ki je izšla pred božičem pri Goriški Mohorjevi družbi.

Komisija je takole utemeljila svojo odločitev: Franc Jeza goji vsa leta v Trstu (od 1948) poleg drugega tudi čisto literaturo in njegove povesti in novele so izhajale v zamejskih revijah, listih in knjigah. Tako so izšle v Pastirčku štiri dobre mladinske povesti, v Novem listu roman iz znanstvene fantastike iz bodočnosti *Povratak iz vesolja* (1961-62), v Mladiki in 1967 pri Celovški Mohorjevi družbi zgodovinska povest *Moč ljubezni*, njegova drama *Zadeva je končana* pa je dobila prvo nagrado Radia Trst A.

V knjigi *Nevidna meja*, ki ima podnaslov »povest iz daljne prihodnosti in druge fantastične zgodbe«, obsega naslovno povest in osem krajših zgodb. V vseh ga zanima predvsem človekova psihologija in njegov medčloveški odnos in izrednih razmerah, ki jih podaja stvarno in brez pretirane fantastičnosti. S knjigo je pomnožil skromno tovrstno slovensko literaturo.

Denar za nagrado je podelila Kmečka in obrtniška posojilnica na Opčinah.

Podelitev nagrade je bila v ponedeljek 14. aprila ob 20.15 v ulici Donizetti 3.

VABILO

Hranilnica in posojilnica na Opčinah vabljudo vabi člane, da se udeležijo rednega občnega zbora, ki bo v prvem sklicanju dne 19. aprila 1980 ob 9. uri in v drugem sklicanju v

NEDELJO 20. APRILA 1980

ob 10. uri v dvorani Finžgarjevega doma, Narodna ulica 89 (zraven Hranilnice in posojilnice) z naslednjim

DNEVNIM REDOM

1. Poročilo upravnega sveta, predložitev obračuna in predloga glede delitve prebitka.
2. Poročilo nadzornega odbora.
3. Razprava o poročilih.
4. Glasovanje za odobritev obračuna, poročil in predloga o delitvi dobička.
5. Volitve upraviteljev, katerim zapade mandat.
6. Določitev sejnine za upravitelje.
7. Določitev zneska, ki ga morajo doplačati novi člani ob sprejemu v zadrugo.
8. Določitev najvišjega zneska posojila, ki se sme dati posameznim prosilcem.
9. Slučajnosti.

Člani si lahko ogledajo obračun in poročilo o obračunu v tajništvu Hranilnice in posojilnice.

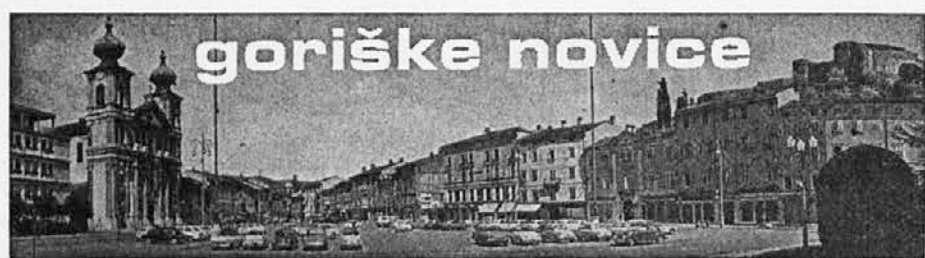
Ker se predvideva, da se prvega sklicanja ne bo udeležilo zadostno število članov, vas vabimo, da se gotovo udeležite občnega zbora v drugem sklicanju, tj. v nedeljo 20. aprila 1980 ob 10. uri.

Če se kdo ne more udeležiti občnega zbora, prosimo, da pooblasti drugega člana. Vsakdo mora ob vstopu v dvorano obvezno izročiti vabilo.

UPRAVNI ODBOR

Udeleženci mednarodnega seminarja FUENS 1980 pred poslopjem SLOKAD v Dragi

goriške novice

Novi urnik za obiske v bolnišnici

S 15. aprilom je stopil v veljavo novi urnik za obiske bolnikov v splošni bolnišnici v ulici V. Veneto. Urnik je sledeči: ponedeljek, sredo in petek od 19. do 20. ure; torek, četrtek in sobota od 15. do 16. ure; nedelja in praznik od 10. do 12. in od 15. do 16. ure.

Po 20. uri so obiski prepovedani z izjemo tistih, ki se bodo izkazali s posebnim dovoljenjem.

Pohod prijateljstva

Medtem ko so na zadnji občinski seji črtali člen 27, ki predvideva dvojezičnost v uradnem občevarju («ker bi zelo motil pravo sožitje med Slovenci in Italijani»), se je v nedeljo 13. aprila vršil že peti letni pohod prijateljstva med Italijo in Jugoslavijo.

Z goriškega Travnika je odpotelo 4.500 oseb. Prek mejnega prehoda v ul. Sv. Gabrijele so dosegli Novo Gorico in se po 11 kilometrih pešpoti srečali na igrišču Don Boskovega zavoda v Gorici. Udeleženci so prišli tudi od daleč s svojimi avtopulmani, ne samo iz Julijske Krajine, temveč tudi iz Verone, Vicenze, Trevisa, Belluna in še celo iz Modene.

Na drugi strani meje se je koloni pešcev pridružilo še 1.200 Jugoslovancev ali bolje Slovencev in 495 učencev obvezne šolskega sistema. Po mnenju organizatorjev je pohod prijateljstva zelo dobro uspel.

Moški zbor »Mirko Filej« in ansambel Ljuzeta Hledeta sta se vrnila iz Belgije

V noči od torška na sredo sta se iz Belgije in Nizozemske vrnila moški zbor »M. Filej« in ansambel L. Hledeta. O uspehi turneji med slovenskimi izseljenci bomo obširneje poročali v prihodnji številki. Za sedaj jim le čestitamo in se z njimi veselimo nad lepim podvigom.

Lep koncert pevcev solistov

Zadnjo soboto je bil v Avditoriju koncert mladih pevcev-solistov, ki so v Trstu obiskovali pomladni glasbeni seminar pri znanem opernem pevcu, Slovcu Antonu Dermoti. Slovenski solist uživa svetovno slavo in je bil dolgoletni član dunajske Opere, kjer je nastopal predvsem v Mozartovih operah pod taktirko velikih mojstrov, od Toscaninija do Karajana. Sam

Dermota je v veliko zadovoljstvo občinstva zapel en Mozartov samospev.

Na goriškem koncertu, ki je zaključil kratek seminar, je nastopilo več mladih pevcev, med njimi dva Slovence: sopranistka Nadja Fabris in baritonist Janko Ban, ki sta zapela nekaj del Schumanna in Mozarta. Kritika je te nastope ugodno ocenila.

Dve prihodnji soboti bosta pa posvečeni (v okviru podobnih seminarjev) nastopom mladih pianistov in čelistov.

Štandreški igralci na Koroškem

V okviru sodelovanja med ZSKP iz Gorice in Kršćansko kulturno zvezo iz Koroške je v nedeljo 13. aprila nastopila igral-ska skupina PD »Štandrež« v Glosbasnici na Koroškem z veseloigro »Strogo zaupno«.

S tem nastopom so štandreški igralci vrnil obisk dramske družine iz Glosbasnice, ki je v Gorici uspešno nastopila prejšnji mesec z dramo »Kastelka«.

Predstavo v Glosbasnici si je ogledalo lepo število ljubiteljev gledališke umetnosti, ki so napolnili veliko dvorano pri Šotarju. Zelo številno je bila zastopana mladina. Igra je že takoj v začetku spravila igralce v prijetno razpoloženje, ki je trajalo vse do izteka strogo zaupnih komičnih situacij.

Ob koncu predstave se je štandreškim igralcem zahvalil predsednik društva iz Glosbasnice, ki je poudaril koristnost podobnih srečanj. Za prijetno gostoljubnost in lepi sprejem se je v imenu nastopajočih in ZSKP zahvalil Damjan Paulin ter izrazil željo po še pogostejših stikih med skupinami, ki delujejo na istih področjih.

Delovanje občinskega sveta se bliža koncu

Goriški občinski svet bo zasedal še skoraj ves ta teden, da izčrpa pred zapadom mandata (23. t. m.) glavne točke dnevnega reda, predvsem pa razpravo o proračunu za leto 1980. Poročali smo že o prepovedi rabe slovensčine v rajonskih svetih, v kolikor je pokrajinski nadzorni odbor črtal zadevni člen pravilnika. Enako tudi o posegih slovenskih svetovalcev. Na zadnji seji pa je župan povedal, da je sama prefektura svetovala občinski upravi, naj ne stavi v pravilnik člena, ki bi dovoljeval rabo slovenskega jezika. Gre torej še vedno za namige od zgoraj...

Utrinki iz likovnega sveta

Razstava sodobne grafike v Avditoriju

V petek 11. aprila je bila ob 18.30 v prostorih goriškega Avditorija odprta 1. razstava likovnih umetnosti šestih umetnikov za grafiko kot raziskavo. Prireditelja sta Ente italiano per la conoscenza della lingua e della cultura slovena in založba L'Asterisco. Sodelovala je tudi SPZ iz Gorice. Prva omenjena ustanova se je rodila že pred desetimi leti z namenom, da bi pripadnike italijanske narodnosti seznanjala z dosežki slovenske kulture.

Na začetku je v imenu SPZ spregovoril M. Waltritsch. Za njim je nekaj priložnostnih besed izrekel goriški župan De Simone. Kritičnik Tullio Reggente je za kratko orisal zamisel in pomen razstave. Zadnji je spregovoril prof. Milko Rener.

Pobuda je vredna pohvale, saj so tako sodelovanja med kulturo dveh skupno živečih narodov nujna. Reggente je tudi sam poudaril, da italijanski krogi res premalo poznajo kulturno podobo Slovencev, v likovnem ambientu pa predvsem ljubljansko grafično šolo.

Na razstavi visijo dela šestih umetnikov, treh Slovencev (Marjan Kravos, Lado Pengov, Edvard Zajec) in treh Italijanov (Bruno Chersicla, Franco Dugo, Livio Schiozzi). Ob pogledu na razstavljenih dela takoj ugotovimo razliko med avtorji: nekateri se delno še navezujejo na figuralko, drugi pa vidni svet popolnoma odklanjajo in se prepuščajo iskanju novih prijemov in možnosti za likovno govorico (ki pa v bistvu niso več tako novi). O tem bi lahko marsikaj spregovorili. Treba pa bi se bilo vprašati, do kod segajo meje, ki nekje opredeljujejo likovno umetnost kot jo pojmujejo v običajnem smislu in kje se začnejo nekje poskuski, ki jih sodobni gledalec še ne more brez kritičnih namigovanj sprejeti med likovno ustvarjalnost.

Ob koncu je treba, na žalost, ugotoviti, da za odprtje razstave, za katero je bila glavni pobudnik italijanska ustanova, ni bilo med Italijani posebnega zanimanja. Upamo, da je bil to samo vtis z odprtja razstave, ki pa ne bo veljal za naslednje dni. Razstava se bo zaključila 20. aprila.

Vladimir Klanjšček v galeriji »Il Torchio«

Spet se je v galeriji Il Torchio pojavilo slovensko ime. Tokrat razstavlja nekaj svojih novjših in najnovjših del goriški slikar Vladimir Klanjšček. Obiskovalec, ki je Klanjščka poznal s prejšnjih razstav, se mogoče prvi hip ni znašel pred novimi deli. V mislih so mu še vstajale podobe, ki so se v zadnjih letih Klanjščku tako priljubile: pogled na skrotovične trte, na mehke, a od sonca ožgane briške griče, na melanholično propadanje kmečkega orodja, ki je zaradi mehanizacije odslužilo, a odneslo s seboj tudi lep del človekove topline.

Sicer se na sedanji razstavi pri nekaterih starejših delih še odraža pretekli svet, čeprav so predmeti še bolj zabrisani in so barve otemnele. Pri novjših slikah bomo nekaj časa zaman iskali povezave s prejšnjimi. Končno pa bomo le priznali, da je tudi to še vedno Klanjšček. Predvsem v slikah večjega formata (ki visijo med manjšimi na nasprotni steni) bomo v sicer krepko stiliziranih oblikah le spoznali zelo abstrahirane naravne elemente. Mogoče so slike zgubile na svojih izraznih barvni moči, pridobile pa so v idejnem smislu nekaj več optimizma v primerjavi s starejšimi deli, ki so večkrat, čeprav tonsko mnogo učinkovitejša, kar grozljivo pričala o propadanju tega, kar je bilo s človekom najtesneje združeno pri njegovi vsakdanji skrbi za obstoj. Prej je iz slik velo propadanje, sedaj začutimo v oblikah, ki poganjajo iz barvne ploskve novo porajajoče se življenje v naravi, gibanje in stalno presnavljanje.

Razstava je bila odprta v soboto 12., zaključila pa se bo 25. aprila. - vč

Prenovili so cerkev na Subidi

O drugem takem »prijateljskem in bratskem srečanju« poročala Voce Isontina v svoji 15. številki.

V nedeljo 27. aprila bodo namreč izročili bogoslužju cerkev na Subidi pri Krminu. Potres leta 1976 jo je tako močno poškodoval, da ni bila več uporabna. Sedaj so obnovitvena dela dovršena, zidovi ojačani, streha prenovljena, zunanji zidovi prepleškani.

V nedeljo 27. aprila bo v tej cerkvi koncelebrirana sv. maša.

† Jerko Beretta

Na veliko soboto smo v Števerjanu spremlili k zadnjemu počitku domačina Jerkota Beretta. Huda bolezen ga je prerano izrgala iz kroga njegovih dragih. Jerko se je

rodil v Crnem vrhu nad Idrijo, kjer je preživel mladost. Zivljenjska pot ga je zanesla v Števerjan, kjer se je poročil in si ustvaril svojo družino. Živel se je v naše življenje, da smo ga vsi imeli za domačina. Več let je na Bukovju imel gostilno, kjer je vsak gost dobil prijazno besedo in postrežbo.

Da je bil priljubljen, je dokazal njegov pogreb. Poleg Števerjancev so ga na zadnji poti spremljali tudi drugi prijatelji in znanci. Števerjanski cerkveni zbor mu je zapel v slovo žalostinke. Sinu Robertu, ki je tudi član društva »F. B. Sedej«, ter ženi Emi izrekamo naše globoko sožalje.

Kri mučencev je seme

Mučeniška Cerkev v Gvineji se je v svojem dvanajstletnem preganjanju, to je od 1967 do avgusta 1979, ko so izpustili zaprtega škofa Cidimba, podvojila. Od prvotnih 25.000 vernikov je narasla na 51.000.

DAROVİ

Za Katoliški glas: N. N. v spomin na prijatelja Ivana Krpana 10.000; Marija Antonič 7.000; družina Cotič v spomin pok. očeta Valentina Bensa 20.000; dr. Dino Vrtovec 50.000; Marija Ban ob četrti obletnici smrti brata Viktorja 5.000 lir.

Za Našo pot: A. P., Podgora 10.000 lir. **Ob dvanajsti obletnici smrti moža Franca** daruje žena Marija Brisko za slov. faro sv. Ivana v Gorici, za Zavod sv. Družine in za Katoliški glas po 5.000 lir.

Ob peti obletnici smrti dragega moža daruje I. Vuga iz Trsta za Katoliški glas, za Zavod sv. Družine in za misijone po 10.000 ter za kapelo p. Leopolda 20.000 lir.

Za Katoliški dom: Julita Brajnik namesto cvetja ob veliki noči na grob brata Karla Černic in svaka Cvetka Brajnik 20.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: prijateljice in znanke iz Gorice v spomin na Romano Sfiligoj 27.500; Marija Krpan 20.000 lir.

Za Pastirčka: Julka Skvarča v spomin brata prof. Jericija 5.000 lir.

Za goriške skavte: A. Vetrli 20.000 lir. **Za števerjansko cerkev:** društvo »F. B. Sedej« iz Števerjana namesto cvetja na grob Jerkota Beretta 50.000 lir.

Za onkološki center: Slavica Becciu, Križišče v spomin Jerkota Beretta 30.000; v isti namen Marjan Terpin 50.000 lir.

N. N., Sovodnje v zahvalo za zdravje za Alojzijevišče in za Sv. goro po 10.000 lir. **Deveta Marija, Standrež** za Katoliški glas 10.000 in za Sv. goro 50.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Marija Godina v spomin na pok. Ivano Škerl-Fabian 30.000; Stefanija Sola 5.000; Ana Čok 20.000 lir.

Za Marijanišče: Marčela in Karlo Pahor 10.000 lir.

Za Finžgarjev dom na Opčinah: ob tretji obletnici smrti Josipa Skabarja daruje žena Lojzka 20.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda pri Domju: družina Jurinčič, Pulje 10.000; Pavla Berdon, Pulje 25.000; družina Zobin, Pulje 10.000; Edvin Klabjan, Domjo 5.000; N. N., Domjo 5.000; Marija Fabjančič, Kolonkovec 20.000; E. Z., Trst 20.000; Alojzija Furlan, Trst 10.000; Albina Černič, Trst 10.000; Ana Pavat, Trst 5.000; Odetta Carletti, Trst 5.000; Marija Cechi, Trst 5.000; N. N., Sv. Vincencij 50.000; N. N., Trst 5.000; Birsca, Sv. Ivan 20.000; N. N., Trst 2.000; N. N., Trst 1.000; N. N., Trst 1.000; N. N., Trst 10.000; N. N., Trst 10.000 lir.

Za gramofonsko ploščo Slovenskega šopka so prispevali po 50.000 lir: Peccia Celestina, Tul Mirijana, Tul Natuška, Sturman Luciana, Smotlak Uči, Gorjan Anica, Tul Berto, Tul Gina, Parovel Berto, Zonta Norma, Rehar Adriano, Cavarra Floria, Smotlak Mira, Deklič Adriana, Massaro Santina, Slavec Tatjana, Pieri Jolanda, Tul Nivea, Sacchi Karolina, Tul Romilda, Tul Milan, Zabin Luciano, Smotlak Emil, Sturman Amalija; po 10.000 lir: Tul Zilko, Smotlak Slava, Parovel Anton, Slavec Slava, Tul Ana, Tul Zofija, Pieri Anita, Silvano Laura, Grizonič Valerija; po 5.000 lir: Tul Ernesto, Kos Angela, Tul Giordano, Tul Justina, Smotlak Pavle, Slavec Silva, Strajn Sonja, Strajn Olga; po 3.000 lir: Sturman Rihard, Zonta Nadja, Beccalardo Mario; po 2.000 lir: Smotlak Rožina (Ulica), Smotlak Gizela. Nadalje so prispevali: Slavec Zilko 20.000, Purger Marija 1.000. Namesto cvetja na grob učiteljice Biance Frandolič darujejo za Slovenski šopek Tul Natuška 15.000, Boža in Silvana Dobrila 10.000. Ob šesti obletnici smrti brata Oskarja daruje Slavec Branko z družino 10.000 lir za Slovenski šopek.

Fani Furlan, Trst za Katoliški glas in za Sv. goro po 3.000 lir.

Za cerkev v Sesljanu: hči Dragica v spomin mame Leopolde Radetič 20.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Radio Trst A oddaja na srednjem valu 305,9 m ali 981 KHz in na ultrakratkih valovih s frekvenčno modulacijo od 96,1 Mhz do 103,9 Mhz. Glavne frekvence so: vzhodna Benečija 96,1, Gorica 98,3, Rezija in Kanalska dolina 100,7, Videm 101,9; Trst 103,9.

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 8., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Sporod od 20. do 26. aprila 1980

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.30 Oddaja o Benečiji. 11.00 Mladinski oder: »Mali gusarji«. 11.30 Nabožna glasba. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 8.10 Ženska stran neba. 10.10 Koncert. 11.30 Socialna problematika. 12.00 Gledališki trenutek doma in drugod. 13.20 Letošnja Primorska poje. 14.10 Otroško okence: »Zdaj pa zapojmo!«. 14.30 Roman »Serenissima«. 15.00 Glasbeni ping pong. 17.10 V našem prostoru.

Torek: 8.10 Goriške podobe. 10.10 Oddaja za otroški vrtec. 10.20 Koncert. 11.20 Človek in zdravje. 12.00 Kulturni dogodki in četrtkova srečanja (ponovitev). 14.10 Odraslim prepovedano! 15.00 Glasbeni popoldan za mladino. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 V našem prostoru.

Sreda: 8.10 Poslanstvo Ciril-Methodove šole. 10.10 Koncert. 10.45 Oddaja za prvo stopnjo osnovne šole. 11.30 Umetnost dobre kuhinje. 12.00 Pod Matajurjan. 12.30 Melodije od vsepovsod. 13.20 Naši zbori. 13.40 Instrumentalni solisti. 14.10 Odprimo knjigo pravljic. 14.30 Roman »Serenissima«. 15.00 Glasbeni popoldan za mladino. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 V našem prostoru.

Četrtek: 8.10 Človek v sodobni družbi. 10.10 Koncert. 10.45 Oddaja za drugo stopnjo osnovne šole. 11.30 Naša pristna vina. 12.00 Mikrofoni v razredu. 12.40 Jugoslovanski pevci. 14.10 Otroško okence: »Tom! na obisku«. 14.30 Mladi pisci. 14.45 Odmevi iz Grčije. 15.00 Glasbeni popoldan za mladino. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 V našem prostoru.

Petek: 9.00 Pesem, domovina, hočem ti zapest. 10.00 Koncert. 11.30 Osebnost vozila danes. 12.00 Na goriškem valu. 13.20 Zbovska glasba o odporništvu. 14.10 Otroško okence: »Kje je napaka?«. 14.30 Roman Rada Bednarika »Beli grad - zakleti grad«. 15.10 Glasbeni popoldne za mladino. 17.00 Glasbeni trenutek doma in drugod. 18.00 Amaterski oder: »Življenje in smrt Vladimira Gortana«.

Sobota: 8.10 Potovanje v Ameriko. 10.10 Koncert. 11.30 Čoln - šport in razvedrilo. 12.00 Oddaja o Reziji. 14.10 Iz zakladnice slovenske mladinske literature. 14.30 Glasbeni popoldan za mladino. 16.30 Poslušali boste. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 V našem prostoru. 18.45 Vera in naš čas.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Prihodnja številka bo posvečena duhovnim in redovnim poklicem v Cerkvi. Izšla bo redno, v četrtek 24. aprila. Ker je naslednji dan državni praznik (25. april), naj naročniki poskrbijo, da list pravočasno dvignejo v četrtek popoldne ali v soboto zjutraj.

OBVESTILA

Združenje za zaščito zemlje ter etnične in socialno gospodarske strukture Standreža sklicuje redni občni zbor v torek 29. aprila ob 20.30 v domu »A. Budala« v Standrežu. Na dnevnem redu so razna poročila in volitve novega odbora.

Društvo slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3 vabi v ponedeljek 21. aprila ob 20.15 na predavanje, ki ga bo imel g. Mirko Rijavec na temo: Cerkev v Latinski Ameriki nekdanj in danes.

Za lačne po svetu in za misljone: Ana Čok po 15.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 14% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Na prvem »Dnevu Pastirčka« bodo sodelovali otroci iz Bazovice, Doberdoba, Rupe-Peči, Števerjana, Standreža in Gorice. Nastop bo na prostem ob župnijskem domu v Doberdolu, če bo lepo vreme, sicer bo celotni program v dvorani. Za otroke, ki pridejo do 15. ure, bo najprej velika skupna igra na prostem